

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Josefem Strakou ve věci

žalobce: **P. V. D.**, nar. X
státní příslušník Vietnamské socialistické republiky
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Policie České republiky – Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2026, č.j. CPR-2118-3/ČJ-2026-930310-V240,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky. Na území České republiky pobýval bez platného oprávnění k pobytu. Proto mu Krajské ředitelství policie Karlovarského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

(dále jen „dále cizinecká policie“) rozhodnutím ze dne 3. 12. 2025, č. j. KRPK-50712-70/ČJ-2024-190022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) uložilo povinnost opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace s odkazem na § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to nejpozději do 30 dnů ode dne nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

II. Průběh řízení před správními orgány

2. Dne 14. 5. 2015 byl žalobce kontrolován hlídkou policie, která zjistila, že je jeho pobyt nelegální. Následně bylo dne 15. 5. 2015 s žalobcem zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění. Žalobce si poté dne 25. 5. 2015 a následně ještě 23. 1. 2018 požádal o udělení mezinárodní ochrany, ale ani v jednom případě mu nebyla udělena. Dříve zmíněné řízení ve věci správního vyhoštění bylo dne 26. 3. 2024 zastaveno z důvodu, že vydáním správního vyhoštění by došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Poté mu byl vydán výjezdní příkaz č. GA0358889 s dobou platnosti od 11. 4. 2024 do 10. 5. 2024. Dne 12. 6. 2024 se dostavil ke správnímu orgánu I. stupně s tím, že na území České republiky pobývá bez platného cestovního dokladu a bez oprávnění k pobytu. Lustrací v informačních systémech bylo zjištěno, že zde nejsou žádné údaje o platných vízech nebo povoleních k pobytu, neexistují tudíž žádné skutečnosti, které by žalobce opravňovaly k pobytu na území České republiky. Dne 12. 6. 2024 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění, které bylo následně překvalifikováno na řízení ve věci povinnosti opustit území.
3. Žalobce v rámci správního řízení cizinecké policii vypověděl, že na území České republiky přicestoval bez platného cestovního dokladu a bez oprávnění k pobytu již někdy v prosinci roku 2003, protože měl strach z trestního stíhání ve Vietnamu kvůli předchozímu udání z drogové trestné činnosti, za kterou ale nebyl odsouzen. Z Hanoje cestoval letecky do Ruska, kde mu převaděči odcizili cestovní pas. Z Ruska se letecky dopravil na Slovensko a poté v zavazadlovém prostoru osobního automobilu do České republiky, kde žije nepřetržitě až doteď. Má zde družku, s kterou ale nesdílí společnou domácnost, protože družka bydlí u dcery. Dcera je dospělá a má vlastní rodinu, vlastní obchod a na žalobci není nikterak závislá. Jeho družka s ním nemá žádné plány do budoucna, navštěvuje jej pouze, protože žalobce bydlí u jejich společného syna. Ten je rovněž dospělý, pracuje jako obchodník a na svém otci (žalobci) není finančně závislý.
4. Dne 3. 12. 2025 vydala cizinecká policie prvostupňové rozhodnutí. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém namítal, že se správní orgán I. stupně dostatečně nevypořádal s otázkou přiměřenosti prvostupňového rozhodnutí, neboť nezkoumal konkrétní okolnosti žalobcova života ani života jeho rodinných příslušníků. Dopustil se také porušení zásady *non-refoulement*, neboť žalobci by v případě vycestování zpět do Vietnamu hrozil trest smrti. Žalovaný však žalobcovo odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
5. Žalobce proti napadenému rozhodnutí podává správní žalobu podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), jež je předmětem nynějšího přezkumu.

III. Obsah podání účastníků

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

Žaloba

6. Žalobce namítá, že na území České republiky pobývá již přes 20 let společně se svým synem, dcerou a družkou. V zemi původu nemá žalobce žádné blízké příbuzné ani žádné zázemí. Potýká se se zhoršeným zdravotním stavem. Dopady uložené povinnosti opustit území do soukromého a rodinného života žalobce však žalovaný vůbec nezohlednil. Přitom podle čl. 8 Evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) musí být naplněn požadavek jak zákonnosti, tak i veřejné bezpečnosti. Pokud by jej jeho rodinní příslušníci museli následovat do země původu, bylo by to citelným zásahem do jejich osobního života a mělo by to dopad i na jejich pobytová oprávnění.
7. Žalobce dále namítá, že žalovaný dostatečně nezohlednil, že žalobci bude v případě opuštění území České republiky na dlouhou dobu znemožněno se vrátit. V této souvislosti poukázal na nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu (dále jen „nařízení vlády č. 220/2019“). V tomto směru argumentuje rovněž rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 28. 8. 2025, č. j. 3 Azs 194/2024-54, podle něhož bylo v důsledku aplikace nařízení vlády č. 220/2019 dotčené stěžovatelce fakticky znemožněno podat žádost o nové pobytové oprávnění, čímž se rozdíl mezi povinností opustit území a správním vyhoštěním stírá.
8. Žalobce konečně namítá, že je na území Vietnamské socialistické republiky spojován s drogovou trestnou činností. V této věci byl již pachatelům uložen trest smrti, který byl v několika případech i vykonán. Žalobce se tak i přes přesvědčení o své nevině obává bezprostředního rizika ohrožení svého života, pokud bude muset do země původu vycestovat. Zásada *non-refoulement* je přitom absolutní a neporušitelná.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout. Odkazuje se na obsah napadeného rozhodnutí, ve kterém uvedl důvody, pro které v projednávané věci shledal splnění podmínek pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území. V napadeném rozhodnutí se vypořádal s otázkou přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce i jeho rodinných příslušníků. Ve zbytku odkazuje na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí i napadeného rozhodnutí.

Průběh jednání

10. K projednání věci soud nařídil ústní jednání, které se konalo dne 1. 6. 2026.
11. Žalobce prostřednictvím svého zástupce shrnul nosné body své argumentace. Ač připustil, že napadené rozhodnutí působí vstřícně, tak vzhledem k žalobcově situaci jej nelze považovat za přiměřené řešení. Žalobce nemá možnost žádat o přechodný pobyt, neboť není rodinným příslušníkem občana EU. Dále zdůraznil rizika spojená s jeho návratem do Vietnamu, kde může být stíhán za trestnou činnost, za kterou může být uložen i trest smrti. Proto zpochybnil i závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 26. 3. 2025 č. ZS58362 (dále jen „závazné stanovisko ministerstva“), které shledalo jeho vycestování možným a které sloužilo jako podkladový akt napadeného i prvostupňového rozhodnutí. V této souvislosti poukázal na předvolání k tzv. „vzdání se“ zasílaná vietnamskými státními orgány.

12. Žalovaný se z účasti na jednání omluvil a odkázal na obsah svého vyjádření k žalobě.

IV. Posouzení věci soudem

13. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou po vyčerpání řádných opravných prostředků a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán.
14. Žaloba není důvodná.
15. Podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců „[r]ozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.“
16. Podle § 174a odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“
17. Žalobce v žalobě prvně namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
18. K otázce nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů soud v obecné rovině uvádí, že požadavek, aby se správní orgán v odůvodnění rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami, návrhy a vyjádřeními účastníka řízení, plyne z § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Pokud se odvolací orgán nevypořádá s uplatněnými odvolacími námitkami, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Současně je třeba zdůraznit, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je třeba v rámci soudního přezkumu nahlížet jako na jeden celek, tedy, že se rozhodnutí mohou vzájemně argumentačně doplňovat v obou směrech (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).
19. Soud napadené rozhodnutí shledává přezkoumatelným. Z obsahu napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný zabýval žalobcovou konkrétní situací a zvažoval, zda je povinnost opustit území v jeho případě skutečně přiměřeným opatřením. Bral přitom v úvahu žalobcovu rodinnou situaci, jeho ekonomické poměry i zdravotní stav, třebaže na jejich základě dospěl k závěru, který pro žalobce není příznivý. Stejně tak se explicitně zabýval i situací v zemi původu a námitkou rizika trestního stíhání, byť opět se závěrem nepřesvědčujícím žalobcově argumentaci. V každém případě však lze v napadeném

rozhodnutí nalézt polemiku s nosnou podstatou s odvolacích námitek i jednoznačný závěr o jejich (ne)důvodnosti. Není tedy pravdou, že by napadené rozhodnutí trpělo nedostatkem důvodu, které by jej činilo nepřezkoumatelným. Skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí žalobci nenabídl konkrétní rady ohledně možnosti budoucí legalizace jeho pobytu na území České republiky, nemůže založit vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

20. Soud se proto dále v rozsahu uplatněných žalobních bodů zabýval věcným posouzením důvodů, na jejichž základě správní orgány rozhodly o uložení povinnosti opustit území.
21. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce na území pobýval bez platného pobytového titulu. V tomto směru tedy není sporu o naplnění základních podmínek pro uložení povinnosti upustit území ve smyslu § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
22. Jádrem sporu jsou dva okruhy otázek: Zprv, zda lze uloženou povinnost opustit území hodnotit jako přiměřený zásah do žalobcova soukromého a rodinného života. Zadruhé, zda žalobci v případě vycestování do Vietnamu skutečně nehrozí relevantní nebezpečí, tedy zda nedošlo k porušení zásady *non-refoulement*.
23. Soud se nejprve zaměřil na zhodnocení otázky přiměřenosti.
24. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se přiměřenost dopadů rozhodnutí vydávaných podle tohoto zákona je třeba posuzovat pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví. Judikatura nicméně dovodila, že i v případech, kdy to zákon pobytu cizinců nestanoví, tak s ohledem na čl. 8 Úmluvy jsou správní orgány přesto povinny v odůvodnění přezkoumatelně vysvětlit přiměřenost napadeného rozhodnutí z hlediska dopadů do cizincova soukromého a rodinného života, ovšem pouze v případě, že je k tomu vznesena konkrétní námitka (srov. např. rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2020, č. j. 2 Azs 144/2020-33, odst. 35-36, nebo NSS ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020-37, odst. 22, a tam citovanou judikaturu).
25. Rozhodnutí o povinnosti opustit území se obecně považuje za jedno z nejmírnějších opatření vůči cizinci, který pobývá na území České republiky neoprávněně. Na rozdíl od rozhodnutí o správním vyhoštění z něj totiž nevyplývá zákaz vstupu na území České republiky na určitou dobu. Již jen z tohoto hlediska jsou dopady do soukromého a rodinného života cizince méně intenzivní.
26. Přesto je třeba v každém jednotlivém případě posoudit, zda by vycestování cizince mohlo nepřiměřeně zasáhnout do jeho soukromého a rodinného života s tím, že je třeba rovněž zvážit, jak složitý by v konkrétním případě byl návrat cizince zpět do České republiky. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života tak bude v těchto situacích zpravidla shledán pouze výjimečně, a to tehdy, je-li přítomnost cizince na území České republiky zcela nezbytná (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35).
27. O takový výjimečný případ se však na straně žalobce nejedná.
28. Soud předně nepřehlíží, že žalobce pobývá na území České republiky od roku 2003, tedy takřka 23 let, aniž by do té doby představoval nějaké zásadní ohrožení pro bezpečnost či veřejný pořádek. Tato skutečnost však sama o sobě nemůže odůvodnit neuložení povinnosti opustit území, neboť český právní řád neumožňuje legalizaci pobytu pouze na základě faktického dlouhodobého pobývání (ve smyslu „vydržení“ práva pobytu).

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

29. Soud dále nepřehlíží, že žalobce má na území České republiky družku, syna a dceru. Soud nicméně v zásadě ve shodě se správními orgány obou stupňů poukazuje na obsah žalobcových výpovědí, v nichž opakovaně a konzistentně uváděl, že žádný z rodinných příslušníků na něm není finančně ani jinak závislý. Syn i dcera jsou dospělí a ekonomicky samostatní, družka s ním nežije ve společné domácnosti a do budoucna s ním neplánuje společný život. Jestliže jej jeho rodinní příslušníci naopak finančně zabezpečují, pak není důvod, aby v tom nemohli pokračovat i v případě žalobcova vycestování. V kontextu právě uvedeného soud (opět ve shodě se správními orgány obou stupňů) nenalézá žádný rozumný důvod, proč by vycestování žalobce z území České republiky muselo vést k oslabení vazeb se zde žijícími rodinnými příslušníky, tím méně že by nutně muselo dojít k jejich zpřetrhání. Jeho vycestováním navíc nedochází k zákazu vstupu na území ani k přerušení kontaktu s rodinou, nýbrž pouze k jeho dočasnému omezení do doby získání některého z pobytových titulů.
30. Argumentuje-li žalobce nemožností dosáhnout jiného pobytového titulu s poukazem na omezení plynoucí z nařízení vlády č. 220/2019, pak patrně přehlíží, že jde o úpravu dopadající jen na některé typy pobytů. V něm stanovený limit v přijímání omezeného počtu žádostí se totiž vztahuje pouze na víza k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání a na zaměstnanecké karty (srov. § 1 nařízení vlády č. 220/2019). Na jiné typy pobytových oprávnění se však tyto limity nevztahují.
31. Odkazuje-li žalobce na závěry rozsudku NSS ze dne 28. 8. 2025, č. j. 3 Azs 194/2024-54, ten se týkal skutkově velmi odlišné situace, než ve které se nachází žalobce. V řešeném případě šlo o celou rodinu vietnamských státních příslušníků, kteří na území České republiky neměli žádnou rodinu, se kterou by se mohli slučovat. Na rozdíl od žalobce navíc tehdejší účastníci řízení již dříve disponovali platným povolením k pobytu. Tím se jejich situace značně odlišuje od té žalobcovy, který za více než 20 let přebývání v České republice svůj pobyt nezlegalizoval. Nicméně jak bylo již zmíněno, povolení k pobytu za účelem podnikání či zaměstnání není jedinou cestou, jak žalobce může svůj dosavadní pobyt legalizovat.
32. Jednou z možností, která se na řešení žalobcovy situace vysloveně nabízí, je podat žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného sloučení rodiny na území podle § 42a

odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Ač soud v tomto řízení nemůže závazně hodnotit, zda podmínky pro tento druh pobytového oprávnění žalobce splňuje či nikoliv (k tomu je oprávněn příslušný správní orgán na základě řádně podané žádosti), dosavadní skutková zjištění poměrně silně naznačují, že by tyto podmínky patrně splňovat mohl. Coby ročník 1950 žalobce nepochybně splňuje podmínku věku 65 let, a s ohledem na svůj rodinný stav (je svobodný) by měl splňovat i podmínku osamělého cizince ve smyslu § 178a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Není tedy důvod, proč by se nemohl pokusit o pobytové sloučení se svou dospělou dcerou, která má v České republice trvalý pobyt. Povinnost opustit území přitom nepředstavuje překážku pro podání této žádosti, což ilustruje mírnější povahu tohoto opatření ve srovnání se správním vyhoštěním, které by naopak překážkou pro žádost o dlouhodobý pobyt představovalo, neboť s jeho uložením je spojena i povinnost zákazu vstupu na území (srov. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Nutno podotknout, že možnost podání žádosti o dlouhodobý pobyt žalobci naznačil dokonce i žalovaný (viz str. 8 napadeného rozhodnutí).

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K. U.

33. Pro úplnost lze doplnit, že jen kvůli podání žádosti o dlouhodobý pobyt (případně o jiný typ pobytového oprávnění) žalobce nutně nemusí vycestovávat z území České republiky. To platí i tehdy, je-li pro daný typ žádosti vyžadováno osobní podání na zastupitelském úřadě v Hanoji. S ohledem na svůj věk se žalobce jistě může pokusit podat žádost o upuštění od osobního podání (srov. § 169d odst. 2 zákona o pobytu cizinců).
34. S ohledem na uvedené lze shrnout, že není-li žalobci současně s povinností vycestovat zakazován samotný pobyt na území (což by byl důsledek správního vyhoštění), pak se mu nabízí relativně široká paleta procesních nástrojů, jimiž může svůj dosavadní faktický pobyt legalizovat. Za této situace se uložení povinnosti opustit území – s nímž není spojena žádná navazující sankce typu zákazu pobytu – jeví jako zcela adekvátně zvolený prostředek. Z tohoto hlediska nelze žalobní námitky nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života považovat za důvodné
35. Soud dále posuzoval napadené rozhodnutí co do námítky porušení zásady *non-refoulement*, kterou žalobce rovněž vznesl.
36. Žalobce argumentuje tím, že mu ve Vietnamu hrozí trest smrti, neboť je spojován s drogovou trestnou činností, za kterou aktuálně vietnamské soudy stále udělují tresty smrti.
37. Soud předně nijak nebagatelizuje závažnost tohoto typu sankce. Zároveň však musí ve shodě se správními orgány konstatovat, že není zřejmé, že by žalobci takový důsledek vůbec hrozil. Žalobce tuto hrozbu dokládal písemnostmi vietnamských orgánů, jimiž se zabývaly správní orgány nejen v tomto řízení o povinnosti opustit území, ale také v předchozích řízeních o žádostech o mezinárodní ochraně, v jejíž linii došlo též k soudnímu přezkumu (viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 6. 2023, č. j. 60 Az 62/2021-108, a navazující usnesení NSS ze dne 4. 1. 2024, č. j. 9 Azs 219/2023-37). Soudy přitom potvrdily závěry orgánů rozhodujících o mezinárodní ochraně, že tvrzená hrozba stíhání s možností uložení trestu smrti není v tomto případě relevantní, neboť žalobce jednak ve svých výpovědích uváděl vzájemně si odporující skutečnosti, a jednak z doložených listin nevyplynulo, že by se měly vůbec vztahovat k jeho osobě. Zdejší soud nemá důvod se od těchto skutkových závěrů jakkoli odchýlovat ani v nyní posuzované věci.
38. Lze proto pouze shrnout, že dokumenty vydané vietnamskými orgány, které žalobce poskytl, jsou buďto neúplné, nebo v nich zcela chybí údaje označující žalobce.
39. Například rozsudek Nejvyššího lidového soudu ze dne 25. 5. 2005 obsahuje první stranu a následně až strany 42, 43, 44, 45, 46, 48, 54, 90, 91, 92, 93, 94, 95 a 96. Z toho není možné zjistit, zda jde skutečně o žalobce nebo o osobu se shodným jménem, když nikde není žádná bližší identifikace osoby, která má v rozhodnutí rovněž figurovat.
40. Ani v rozsudku Lidového soudu ze dne 11. 4. 2006 není nikde žádná bližší identifikace osoby, ke které patří jméno shodné s žalobcovým. Jedinou stopou jsou zmínky v odůvodnění, které sice obsahují jméno shodné s žalobcovým, aniž by bylo možno jakkoli dovodit, že jde právě o něj.

41. Konečně ani z tzv. „výzvy k dobrovolnému vzdání se“ ze dne 29. 12. 2015 – jež byla zmiňována i při ústním jednání u zdejšího soudu dne 1. 6. 2026 – nelze spolehlivě dovodit, zda byla skutečně adresována žalobci. Dle záhlaví měla být určena pro osobu jménem *P. V. L.*, avšak žalobce se jmenuje *P. V. D.*
42. S ohledem na uvedené soud nemůže jinak než přisvědčit závěrům správních orgánů, že na základě písemností vydaných vietnamskými orgány nelze nijak dovodit, že by žalobci hrozila reálná hrozba vážné újmy v důsledku kontaktu s vietnamskými orgány veřejné moci.
43. Žalobce má sice obecně pravdu, že v řízení vedeném z moci úřední (narozdíl od řízení o žádosti) spočívá důkazní břemeno primárně na správních orgánech, nicméně ani tato zásada není zcela bezbřehá. I v řízení zahajovaném z moci úřední platí, že pokud účastník zpochybňuje věrohodnost či vypovídací hodnotu provedených důkazů, pak ve vztahu k tomuto zpochybnění na něj přechází důkazní břemeno, které jinak nese správní orgán (srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37, odst. 24, nebo ze dne 3. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35; které se týkaly otázky přesunu důkazního břemene na obviněného v řízení o uložení sankce). V tomto případě přitom správní orgány dospěly k závěru, že listiny vydané vietnamskými orgány se žalobce netýkají, a tedy u něj neprokazují reálnou hrozbu trestního stíhání v případě návratu do země původu. Jedná se tedy o konkrétní skutkový poznatek (byť negativní) vzešlý z provedeného dokazování, k jehož zpochybnění či vyvrácení nepostačuje jen prosté tvrzení, že v zemi původu hrozí trestní stíhání s možným uložením trestu smrti. V takové situaci bylo naopak na žalobci, aby vysvětlil, proč považuje hodnocení provedených důkazů za mylné, a aby současně navrhl konkrétní důkazy podporující jeho verzi – například předložil písemnost vydanou vietnamským trestním orgánem, která byla adresována právě jemu, a nikoliv osobě zjevně odlišného jména. Nic takového však žalobce neučinil. Nenabídl žádnou rozumnou skutkovou verzi, která by naznačovala, proč by mu i navzdory zjevné absenci jeho jména na listinách vydaných vietnamskými orgány měl hrozit nějaký reálný postih, natož s hrozbou trestu smrti.
44. Soud se nadto ztotožňuje s argumentem žalovaného (srov. str. 10 napadeného rozhodnutí), že pokud se žalobce cítil být v zemi původu natolik ohrožen, pak je zarážející, že si o mezinárodní ochranu nepožádal hned po svém příjezdu do České republiky, ale naopak vyčkával 12 let, než ji podá, a to ještě na základě odhalení jeho nelegálního pobytu ze strany cizinecké policie. Spojí-li soud tento poznatek do kontextu s obsahem doložených písemností vietnamských orgánů, které žalobce nijak neidentifikují, nemůže jinak než dospět k závěru, že důvodná hrozba v podobě rizika uložení trestu smrti ve smyslu žalobcem odkazovaného nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 9. 2015, sp. zn. III. ÚS 2288/15-2 je zjevně lichá. K porušení zásady *non-refoulement* zde tedy nedošlo.
45. Z týchž důvodů soud považuje liché i výhrady směřující proti závěrům podkladového závazného stanoviska ministerstva (viz odst. 11 výše), které zazněly při soudním jednání dne 1. 6. 2026. Žalobce navíc nerozporoval ani tak věcnou stránku předmětného stanoviska, ale spíše brojil proti tomu, že se žalovaný a cizinecká policie zaštiťovali pouze závazným stanoviskem, třebaže nesou odpovědnost za posouzení souladu s právními předpisy. Dle soudu však žalovaný i cizinecká policie této odpovědnosti dostáli. Z obsahu napadeného ani prvostupňového rozhodnutí nevyplývá, že by závazné stanovisko ministerstva představovalo výlučný zdroj informací pro zjištění skutkového stavu a právní kvalifikaci.

Naopak z odůvodnění rozhodnutí obou stupňů ve spojení s obsahem správního spisu je zřejmé, že správní orgány obou stupňů vycházely z podstatně širšího péra podkladů (např. včetně listin vydaných vietnamskými orgány – viz výše). Závazné stanovisko ministerstva sloužilo spíše jako podpůrný prostředek potvrzující skutkový závěr, že žalobcem tvrzená hrozba se nejeví reálnou.

46. Konečně lze připomenout, že i kdyby zde (hypoteticky) taková hrozba existovala, tak žalobce má stále možnost legalizovat svůj pobyt jinou formou, aniž by nezbytně musel přijít do kontaktu s vietnamskými orgány veřejné moci (ideálně podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny a spojit ji s žádostí o upuštění od osobního podání – viz odst. 33 výše).

V. Závěr a náklady řízení

47. S ohledem na uvedené dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.) (výrok I.).
48. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 a § 110 odst. 3 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a to ani v řízení o kasační stížnosti (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 1. června 2026

Josef Straka v. r.
samosoudce